

OZVENA ZAPADU

(ECHO OF THE WEST)

ZABAVNÝ : TYDENNÍK

PUBLISHED WEEKLY

Vydává každou středu. Published Wednesdays

Vydavatelé : Publishers
GOVARKA BROS., CLARKSON, NEB.

Prodávané za rok \$1.50 Subscription \$1.50

Adresa jednodiely:
GOVARKA BROS., CLARKSON, NEB.

Ctyři z našich největších muničních továren na jaře 1915 podepsaly smlouvu, že dodají čtyřdohodě půsky pro jeden million vojáků.

Zbraně ty měly být dodány ve dvou letech, ale dosud bylo jich dodáno jen patnáct procent kontraktu. Dle této čísle dá se soudu, že milionová armáda Bryanova, o níž řekl, že by se dala sehnati přes noc, musila by pár let bojovat s vidičemi v rukou. Ale co s číslicemi má dělat vlastenecký zápal?

— Jest to mysl, jež činí tělo bohatým.—Shakespeare.

Hlasy našich žen.**HERRICK, SO. DAKOTA.**

Ctěná redakce a milí čtenáři a by ho byl ani za nic na světě od sebe nedal. Děvčátko vyrůstalo; zase a to dost brzy. A mám k panu redaktoru prosbu a k Vám vše, ale jak s tím ven, aby se pan redaktor nehněval, a též předem prosím redakteci a etenářky tisícekrát za odpustění pak-li tím o co prosím nesouhlasí a neb aby se to snad dotýkalo obchodní věci redakteci. Prosím etenou redakteci aby odpuštla že jsem si dovolila ve smyslu tomto psati. Děkuji tisícekrát za pochvalu mého posledního dopisu; ani nevím zdali jsem si chválu opravdu zasloužila, nebo jsem jen žena skromná, která své smyšlení vyjadřuje tak, jak je osud utváří. Tak bych prosila p. redaktora a etenářku a etenářky abysme ve besídce založili sbírku pro sirotky, totíž na Brněnskou útlulu a sirotčinec. Každá česká máti a otec mohou malý penízek věnovat sirotkům po padlých vojinech česko-slovenských; a v útlulě též dostávají útulek malí vydědenci lidské společnosti. Totíž děti matek neprovdaných, úplně opuštěných, kteří musí od čísla k číslu každý jiný den na jedno jídlo chodit. Vzpomeňte si na trápení těch malých lidských tvorů, kteří osud svůj nikterak nezavinili. Ať je besídka ženská jako krásná zahrádka a v ní mnoho záhonů krásných květin, které libou vůni vydávají, a z kterých větve peč roznaší v podobě pěkných dopisů a milého konání. Ať je besídka jako u kamarádů a věčně sladký med af je smyšlení Vaše šlechetné, které pero na papír přenáší pro útěchu a ponaučení etenářů. Povím Vám skráceně krásnou povídání z "Lampárový Schovaný." Chudý starý lampář když v jednou větším městě anglickém každý večer chodil lampy rozžehnat, oblibil si malé děvčátko, které ráz u lampy na něho čekalo; bylo to dítě sirotek které již nemělo ani otec ani matku. Nosil mu vždycky nějaký pamlek; jednou též mu přinesl malou kočičku z které dítě mělo velikou radost a též zase velkou starost co kotěti dělalo jist, i ptal se ho lampář, "což maminka ti ne nedá pro kočičku?" ale děvčátko pravila že maminka nemá a zlá opila pěstounka že ji bije. Ale dítě si kotě přejevalo, které uschovalo ve staré boudě, kam mu ze svého skrovného oběda zbytky nosilo po kolik dní. Jednou když přišlo s dítětem do kuchyně, a zlá opila žena kotě vařit vodon polila a dítko též vynhalo. I šlo dítě v náručí s kočičkou kterou on mu dal, čekat na lampáře kde ho starý lampář našel uplakané, a zimou se třesoucí, a pln účastenství s malým nešťastným tvorem lidským pravil, "Netrap se ptáčku, vždyť vše zase dobré bude" a hladil dítě vlasů a utíral uplakané tváře a očka. Ptal se ho co se mu stalo; děvčátko mu sdělovalo, že jí zlá pěstounka vynhalo, a že má hlad. Rozmyslel se starý lampář hned, že se dítěte ujme, aspoň na tak dlouho než se bude moct o něho postarat někdo jiný lépe. Vzal dítě do svého malého přibytka kde mu na starém kufre lžízko upravil, a ráno když snídani vařil, vitala ho i když tvář dítče;

posílám. S úctou

Františka Hauzerová.
(Poz. red.: Ct. paní, souhlasíme s Vaším náhledem a vypomůžeme se sily naše stačí. Milerádi kvítotaví budeme další příspěvky. Odpuště však, že nedopatřený zařadili jsme Vás příspěvek v minulém čísle do sbírky určené pro České Národní Sdružení, čímž o tom poznámkou tento týden. Příspěvky pro Brněnskou útlulu zasílat budeme na Národní Tiskárnu do Omamy.)

BURLINGTON, COLORADO

Ctěná redakce!— Zasíláme pokračování mého dopisu z minulého týdne.

Dojeli jsme asi dvě míle, kde rozkládala se pěkná vyšina, pořadili jsme těm lidem že to je pěkné místo pro hrob. Zatím mladá žena vychodila rýce z vozů a slí vyměřit místo pro hrob. Počala jej vyměřovat se starým mužem od severu k východu, ale mi je upozornili na to, že má hrob být od východu na západ, načež ona pravila: "Kdož pak prý tu může poznati co jest západ a co východ," a byla k nám těž hrbou. Muž kopal a brzy jeho sily nestačily proto jsme od něho vzlí rýce a pomohli mu s ním. Když jsme byli již v hloubce třech stop, starý myslil že již to jest dosti, ale řekli jsme mu že vlei by mrtvolu vyhrabaly. Po dobu co jsme mi kopali, žena ona držela v ruce knihu a něco z ní mumlala a při tom něco žvýkala a to když jsme jím pravili, že vlei by mrtvolu vyhrabaly, pravila, že by si moc toho nepopadly. Nám to připadalo, že by zaslouhovala za potrestání. Na to odešla k vozu a něco tam přehazovala, já se ohlédl co tam dělá a vidím jak vyzvala mrtvolu jejího muže a postavila ji na nohy k vozu. Člověka zrovna oblébla hrůza a k tomu ještě mrtvý měl oči vyvaleny. Potom jsme odvázali provazy od potahu a mrtvého muže dali do jeho hrobu. Když jsme jej měli už dole, mladá žena uhlédla že on má naprstu prsten; chtěla ho dostat a proto prosila nás jest-li bysme ji ho dostali, což mi odopřeli udělat. Ona se tak na nás rozdivočela počala nám dávat všechny možná jména které byste marně ve slovníku hledali. Starý muž ji to domlouval by nechala mu ten prsten, že co pak je do něj. Ani jsme hrob ještě neměli zahrabáný a žena již seděla ve voze hotová k odjezdu anž by nám byla nabídnuta nějaký plat za naši práci, ale starý muž nám řekl jestli někdy pojedeme do Denveru aby chom je tam vyzádili. Proč ta žena tak pošpíchala nevím, jestli se chtěla zbabiti jejího mrtvého muže aneb byla-li tak marnivá a chtěla již viděti velké město. Dlouho jsme nemohla zapomenout na tu smutnou příhodu. Na to 14. a 15. února roku 1887. bylo krásné a čisté počasí a zároveň bylo hezké teplo tak že nás malý počet osadníků jsme mysleli, že budeme mít nějaký čas takový pěkné počasí. Proto některé toho chtěli využít že pojedou do města. Sešlo se nás počtem tří kteří jsme chtěli jet pro nějaké potravy pro nás a kravmo pro potahy. Můj nejbližší soused jel a ještě jeden který bydlel od nás devět mil. Ten měl třicet pět mil od města. Krátce před jeho odjezdem se jím rozstalo jich malé dítě a mysleli že je to pouze nějaká nastuněna, časem mělo též horečku. Muž povídá své ženě že pojede do města a že přiveze pro dítě nějaké léky. Slíbil že bude příštího dne večer doma, polibil dítka a ženu na rozloučenou a nastoupil dlouhou cestu. Byla to cesta mrzutá s potahem, který dosával jen poloviční porci krmné. Jelikož byla pastva brzy z podzemí od prerního ohně spálena daleko v okolí, nebylo co jím dát, muselo se proto jezditi velký kus cesty pro krmně a s takovým potahem to bylo příliš zdlohotové. Ten samý den, 15. února, nemocné dítko zemřelo a matka zůstala samotnou v jejím sklepě s mrtvolou dítka. Bylo kolem osmé hodiny večer když vydala se na cestu k nejbližšímu sousedu tři míle

vzdálenému a po celou cestu tiskla mrtvé dítko ku svým prsům. Ten její soused zůstával samoten, jeho žena měla přijet za ním na jaře. Mezi pláčem mu ubohá žena vyprávěla co se přihodilo a snažně prosila jej aby jel k její přítelkyni asi devět mil vzdálené a aby ji přivezel sebou. Ta její přítelkyně byla naše nejbližší sousedka. Ten soused jí dal pročenu a mladá matka nastoupila zpáteční cestu k jejímu domovu, nesouc dítě sebou. Sdělil tedy sousedce smutnou zprávu, ale ona mu odpověděla, že muž její odjel do města a ona bez důležitosti že by nemohla odejet a s nimi také ne neb pravila, že má strach z té nemoci že mohlo to dítě mít bud' to záškrt nebo spálu. Řekla mu, že nedaleko bydlí jistý muž na domovině a že by děti dala tam k němu po dobu jejího odjezdu, ale ovšem, že by tam necháela jít v tu dobu něco, ale jestli by počkal až do dne, že by je tam potom zvala aby ji je opatřil. Tu noc k ránu napadlo asi na dva coule sněhu. Když se rozvednilo bylo jaksi temno a na severo-západu vysel těžký mrak. Brzo se počal roztahovat a za krátko spustil se velký větrák a zároveň padal sníh. Vitr hnal sníh před sebou, tak že nabyla větři ani několik kroků před sebou. Byl to nejhorší blizzard jaký jsme kdy zazítili nebyla sice těžká zima, ale ten vítr byl příliš silný a trval až do devíti hodin večera. Ráno dne 17. bylo jasno a brzy po východu slunce bylo viděti jak se v dálce dral potah přes velké závěje. Na voze bylo viděti lidi, byla to ona žena s těmi dětmi, byvala na cestě k onomu domovináři. Sdělila mu onu zprávu a požádala jej zda by ji ti děti opatřoval než se vrátí. Byl ochoten dát pozor na ti děti větší děvčata aleso s toho malíčkého hoška, tři měsíce starého, měl jakýs strach. Matka mu dala radu, že kdyby dítě plakalo by mu dal kousek špeku euat a že se utiší. Odejeli tedy k té ubohé ženě, která strávila sama s mrtvým dítětem celou dobu přes celý blizzard v jejím sklepě, což bylo přes dvě noční a jeden den. Zajisté, že nebyla to chvíle záviděního, když přijeli do domu smutku, žena přišla na šatečky nějakou pentli. Kdo se může tomu diviti? Matčinně lásečnice není nemožného. Ti děti co měli domovináři v opatřování byly hodně až do jedenácté hodiny odpoledne, ale potom malý hošek otevřel jeho modré oči a hledal matku a začal plakat a to čím dál tím více. Na to větší děvčata ponutilo domovináře, že by dítko dostalo záchvat křeči když jej nechal plakat. Dal mu tedy ten špek by se utišilo a pak za chvíli odesel ven políkem a netrválo to dloního a děvče přibělo za ním mu říči, že hošek je celý modrý v obličeji. Špechál tedy zpět a viděl že dítě se dusí, že maso zajelo mu do krku. Za malou chvíli podařilo se mu maso vytáhnout a bylo dobré. Dětě za malou chvíli začalo plakat, proto tentokrát domovinář uvázel špek na kousek provázku a nařídil dítčíkům když se dusilo by zatáhly za provázek. Pravil potom že by rád sice sprovoďoval se sám ze světa než aby měl předstoupiť před matkou toho dítěte když by se bylo udusilo. Děl že by skutečně více než rád když k večeru žena přijela zpět a vzala si své děti. Byla to velká zodpovědnost a zároveň i zkoušenost pro mladého bečláka dátati pozor na děti. Sousedé, kteří se vydali na cestu do města dne 15. opozdili se tím blizzarem a nevrátili se až dne 18. ráno a s nimi zároveň také otec zemřelého dítěte. Když tento zváděl co se stalo, šel výhledat nějaké prkno by zrobil rakytičku aneb něco co by se ale společně rakytičce podobalo. Konečně utřhl z maštale jedno prkno a urobil co se mu dalo. Na to když matka zhotovené dílo uzrela, dala se do pláče, že předečno ona její dítě nemůže dát do takové hrubé baxny, proto šla do sklepa a přinesla nějaké černé šaty a za krátko rakytičku proměnila, se v úhledněji pod dovedností ženskými rukami. Odpoledne o třech ho-

Pěkný pozemek na prodej.

Mám na prodej 20 tisíc akru pozemků v nejúrodnější části Montány kde těroda ještě neselhal za minulých 10 let. Od 2 do 8 mil od železnicí s dostatkem pramenité vody a potoku, od 80 do 5 tisíc akru v jednom kusu. Kde se pěstuje pšenice všechno obilí, vojtěška, timota a jetel, zo cenu velice mírnou. Poskytneme lehké podmínky všem kupujícím, kteří se chtějí stát samostatními. Odalší podrobnost popis pozemku. Pište na

Frank Smrž. Hingham, Mont.

Longin Folda, předseda

J. M. Mundil, místo předseda

Clarkson State Bank

(Založen před 25 roky.)

CLARKSON, NEBRASKA

Bankovní obchod by vyhověl našemu okoli a všechny jiné práce se konají dle zkušenosti a opatrnosti. Peníze vždy u nás k dostání a naše vklady jsou zaručené.

EMIL FOLDA, kasíř**F. Jelínek a Jos. Mundil, výp. kasírové.****FARMERS STATE BANKA****Kapitál a přebytek \$30,000.00****CLARKSON, - - - NEBRASKA**

Jest připravena vám vyhověti ve všem co spadá do bankovního oboru.

John D. Wolf, předseda

John Soušek, místo-před.

Adolf Dudek, kasíř

E. E. Dudek, výp. kasírové.

Důležitá otázka při kupování rozmetadla**před vámi**

Než při kupování rozmetadla dáté přednost jednomu před ostatními, musíte mít pro to důvody. Tisíce farmářů, užívajících John Deere rozmetadla, koupili je s očima otevřenýma. Tady podáváme několik důvodů, proč tak vybírali.

Předně reputaci John Deere společnosti zaručuje nejlepší material, expertní konstrukci, důkladnou inspekci a nekoněnou službu.

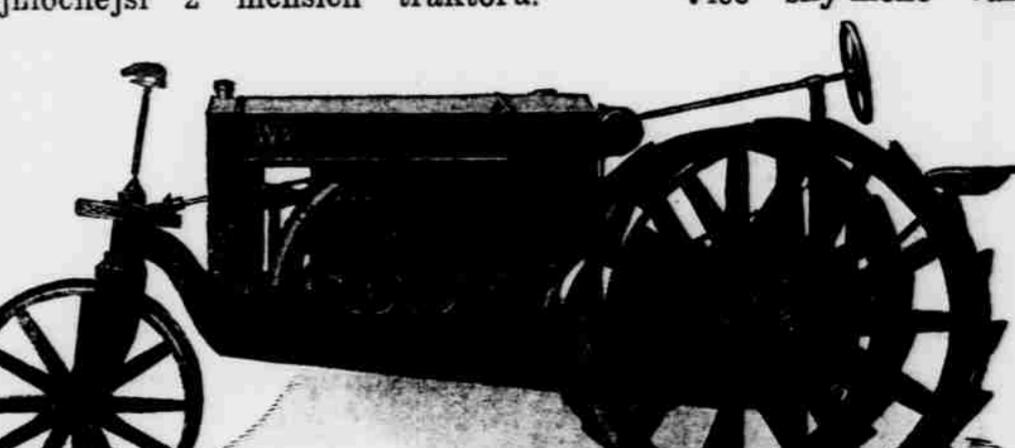
Z druhé, zkoumání John Deere rozmetadla ukazuje několik přednosti, jež zavedeny následkem nejpřesnějších zkoušek v poli konaných. Celý rám veskru a kola jsou ocelová. Korby dobré umístění a snadno se dají odstranit. Zadní náprava u rozmanitých druhů je hodně pod nákladem poskytuje lehkost.

John Deere rozmetadla jsou pevná, příhodná a korektně stavěna pro různé potřeby a práci, jakou mají vydržet. Jsou všechny tvaru a velikosti vysoká i nízká, zástrety nekoněné i zratné, atd. Vyberte si nejlepší rozmetaldo pro svoji farmu a opravy s můžete objednat kdykoliv potřeba káže.

WOLF a VITEK,**Clarkson, :: :: :: Nebraska.****Wallis Cub Junior Traktor**

Nejmocnější z menších traktorů.

Vice sily-méně váhy!

Zde je nejnovejší výrobek Wallis Tractor Co., kterážto továrna udělává značení úspěch s jich Wallis Cub traktorem, který je znám po celé zemi jako nejmocnější traktor z prostřední velikosti. Tento Cub Junior je zhotoven na stejném základě a ze stejněho materiálu jako onen velký traktor.

Wallis Cub Junior má mnoho výhod které nejsou k nalezení u žádného jiného traktoru této velikosti. Je jednoduchý a při tom ještě důkladně zhotoven, což Vám dokáže,